

РЕШЕНИЕ

№ 29813

гр. София, 27.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6305** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба жалба на К. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], чрез адвокат Г. И. С., срещу Решение № УПВР-31/ 15.04.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Жалбоподателят прави възражения, че административният орган необосновано не кредитира изложената от него бежанска история. Счита, че е подложен на изтърпяване на присъда в родината си, защото брат му и целия му род са политически активни, понеже са кюрди и имат отношение с кюрдските партии. Твърди, че връщането в страната ще доведе до реална заплаха за живота му. Моли за отмяна на Решение № УПВР-31/ 15.04.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, а се представлява от адв. С. И.. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И.. Изпраща писмени бележки, в които излага доводи по същество и моли обжалваното Решение на интервюиращия орган на Държавна агенция за бежанците при МС да бъде отменено като незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и необоснованост.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС не се явява в съдебното заседание лично, но се

представлява от гл. юрк. П., която оспорва жалбата.

СГП се представлява в съдебното заседание от прокурор Тони Петрова, която моли да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно, счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ- В-494 от 24.03.2026 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" от К. А. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданин на Т., етническа принадлежност - кюрд, вероизповедание: мюсюлманин - шафи, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ горецитираната молба е разгледана в ускорено производство.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП 7489/24.03.2026 г. По време на интервюто К. А. заявява, че е напуснал нелегално Т. февруари месец 2026 г. от О. с лодка в Гърция. Казва, че в Гърция е останал около седмица - 10 дни и след това продължил за Б., минавайки през черни и асфалтови пътища, когато е задържан от полицията.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с за международна закрила с изтърпяване на наказание в Т.. Споделя, че в Т. е бил задържан и осъден на пет години лишаване от свобода, заради публикуването през 2019-2020 г. на информация свързана с брат му, като деец на турска партия в интернет. Добавя, че през 2020 година е подложен на изтърпяване на присъдата, но след изтърпяване на една година е освободен, защото е бил обжалвал решението. Според, него това са го направили за да го задържат отново. Въпреки това твърди, че е работел в сладкарница от 2024 до 2026 г. Разказва, че преди години служители на държавата са убили чичо му, подпалили са къщата им и е трябвало да се преместят в И.. Брат му е бил политически активен, но след сключване на примирие между Т. и кюрдските въоръжени сили е бил задържан и осъден. След това брат му си е оправил живота, открил е сладкарница, създал е семейство, но бива убит от неизвестно лице. Добавя, че целия им род има отношения с кюрдските партии. Същият никога не е имал лични проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД-02-149/15.04.2026 г. относно Република Т., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, според Решение №247/03.04.2024г. за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, Република Т. е сигурна страна, тъй като е изброена в Приложение № 1.

В хода на образуваното производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВР-31/15.04.2026 г., с което е отхвърлил молбата на К. А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Република Т. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и писмени доказателства за сведение от ответника – справка относно ситуацията в Република Т. от 19.05.2026 г.. Приети са като доказателства и изисканите от Окръжен съд – Русе заверени преписи от протоколите от съдебните заседания по ЧНД № 297/2026 г., както и получените отговори от изпратените писма с искания до компетентните органи в Република Т.. Предмет на делото е производството по екстрадиция на К. А..

От Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации (ВКБООН) не е получено писмено становище.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 12.05.2026 г., жалбата срещу него е подадена на 15.05.2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл. 70 ал. 1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-114 от 20.02.2025г., в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода на административния орган. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на тяхния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че от една страна е издирван, за да изтърпи наложеното му през 2020 г. наказание лишаване от свобода, а от друга декларира, че през 2024 – 2026 г. работи спокойно в сладкарница. Противоречивата бежанска история на жалбоподателя не е подкрепена с никакви доказателства. Същият не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, съответно по чл. 9 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна.

Съвкупно преценени, данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване посочени в хода на съдебното производство не са реални и обективни, а само с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила, провеждане на производство по ЗУБ и удължаване на престоя на територията на страната.

От приетите като доказателство по делото отговори на компетентните органи в Република Т. по ЧНД 297/2026 по описа на Окръжен съд Русе и най-вече от молбата за екстрадиция става ясно, че К. А. е обвиняем за извършени престъпления – умишлено убийство и опит за умишлено убийство на две лица. Видно от тези доказателства молбата за екстрадиция, произхождаща от Република Т.,

не е мотивирана с извършени политически престъпления или преследване по политически причини, което би било релевантно по текущия спор доказателство.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в Република Т. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Чужденецът също така не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван лично, нито пък насилван или изтезаван. Посочената от К. А. причина за напускане на страната му по произход настоящият съдебен състав приема за недостоверна, противоречива и недоказана. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Твърденията на лицето, че е осъден на лишаване от свобода заради публикуването през 2019-2020 г. на информация, свързана с брат му като деец на Кюрдската работническа партия, са хипотетични и не са подкрепени с никакви доказателства, поради което може да се обоснове извод, че същите твърдения са представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република Б.. Нещо повече от приетата по делото молба за екстрадиция от компетентните органи в Република Т. тези твърдения се опровергават и става ясно, че лицето е издирвано за евентуално извършени тежки умишлени престъпления – убийство и опит за убийство.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо него не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. К. А. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че К. А. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и

лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в Република Т. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че Т. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Като допълнение на база установената фактическа обстановка може по безспорен начин да се направи извод, че при преминаването на лицето на българска територия първоначално същото не е имало никакво намерение да получи международна закрила в Република Б.. Видно от установеното в съдебното производство К. А. чуждият гражданин не се е предал сам на българските власти, а е бил задържан от полицията. От тук следва да се направи обоснован извод, че лицето е имало намерение да премине нелегално през нашата територия за друга държава по незаконен начин. Този факт обосновава извода, че К. А. е незаинтересуван от получаването на международна закрила в Република Б..

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 86– ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], чрез адвокат Г. И. С., срещу Решение № УПВР-31/ 15.04.2026 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: